

Kovács R. Andrea

Toborzás

Vajon milyen ruhát vesz fel az ember egy kivégzésre? Ez a kérdés sokkal inkább izgatta Striget, mint a talpa alatt nehezen éledő tűz. Elvégre attól, hogy valakit máglyára kötöznek, még lehet elegáns. Még ebben a totálisan lehetetlen korban is. Úgy tűnt, ezeket az embereket nem zavarja, hogy fehér gallérjuk, fekete posztóruhájuk teleszívja magát füsttel és az égett hús szagával. Bezzeg őt! Az már igaz, hogy többszáz éve nem nevezhetné magát embernek, de na... Valamikor az volt. Egy stílusos, igényes ember.

– Én megmondtam. Ugye, megmondtam? – Tekintetével az embereket kereste, de babonás félelmen és gyűlöleten kívül semmi mást nem fedezett fel bennük.

– Igen, Strig, megmondtad – felelte Wendy, akit ugyanahhoz a cölöphöz kötöztek a máglyára, mint őt.

– Akkor mégis, mit keresünk itt? Most mondd meg! Mit. Keresünk. Itt. Teljesen tönkre fog menni a Vuitton cipőm. Ez egy eredeti Varenne Richelieu. Kézzel varrták, egyedi kaptafára. Viaszos borjúbőr. Monogramozott. Extra párnázott talp. Egy ilyen cipőnek nem tesz ki az árát a kirakatba!

– Toborzunk. Lehetett volna annyi eszed, hogy nem a legjobb cipődben jössz. Hozzáteszem, ebben a korban a Giorgio Armani öltöny sem a legjobb választás. Ha idő előtt fel akartad kelteni a figyelmüket, gratulálok!

Strig újra végignézett a tömegen, ami a kivégzésükre gyűlt össze. A szinte tébolyult düh az arcokon talán megdöbentette volna, ha kezdő. De Strig az egyik legsikeresebb lélekadásznak mondhatta magát téren innen, időn túl. Ettől persze nem kevésbé lett igényesebb. Sőt. Egy valamirevaló striga mindig minden helyzetben a kifinomult elegancia mintapéldánya. Kész szerencse, hogy a Pokol egy olyan tér-idő buborék, ahol a legújabb Versace nyakkendőt csupán egyetlen polc választja el a spanyol gallértól. Többek között ez volt az egyik oka annak, hogy olyan könnyen eladta a lelkét. A másik az, hogy azt mondták, utazhat az időben.

– De muszáj pont itt? – Amikor ő zupált be, sokkal, sokkal kellemesebbek voltak a körülmények.

– A Főnök ide küldött.

– Van kellemesebb módja is a toborzásnak. 1924. Atlantic City. Szesztilalom! Ott maximum a pia égett. És azok a kalapok! Kesztyűk! Felöltők! Az elegancia fellegvéra!

– Jaj, ne nyafogj már, épp csak csikiz egy kicsit. Meg se gyulladt rendesen.

– Mert neked olyan bőrod van, mint egy bivalynak, Wendy. Az enyém viszont finom és érzékeny. Látod, már kezd is pirosodni!

– Finom. Érzékeny. Mondd, te normális vagy?

– Tényleg semmit nem tudsz arról, hogy az egészségtudatos étkezés milyen hatással van a bőr állagára?

– Húsevő vagyok, Strig. Valódi húsevő. Te meg csak egy hobbista.

– Ezt meg sem hallottam. Egyébként ahhoz képest egész szép az arcbőröd. A pórusaid kicsit tágabbak, és egy kis hámlasztás is rád férne. Csak ezzel a loncsos, bozontos hajjal nem tudom, mihez kezdjünk.

– Te figyu, Strig. Tökig gúzsbakötve állunk egy máglya tetején, és te tényleg kozmetikai értekezést tartasz nekem?

– Annyira igénytelen vagy, Wendy!

– Egyébként ha már egészségtudatosság... egy adag pejolt az izzasztókunyhó mélyén tökéletesen elég a boldogságomhoz.

– Mármint úgy érted, hogy elég...

– Volt. Igen, elég volt. Régen. Hol is tartottunk, mielőtt megzavartál a szépségfarmos ötleteiddel?

– Ott, hogy nem tudom, miért ragaszkodik a Főnök ennyire ehhez a helyhez. Teljesen összegyűrődik az öltönyöm. És bűdös is lesz.

– Egy városra való eltévelyedett lélek elég indok. Meg valami univerzális konvergencia is szóba került a közgyűlésen, de szerintem az csak kamu volt. Szerintem csak kínálta magát az alkalom.

– Alkalom?

– Tudod, az anyarozsfertőzés.

– Nem mondom?

– De mondom.

– Betéptek? – Strig újult érdeklődéssel vette szemügyre a hozzá legközelebb álló embert, ám semmi különöset nem fedezett fel rajta.

– Be hát.

– Ha te mondd...

– Nézd, Strig. Tudom, hogy nem olyan rég vagy itt nálunk, és még nem ismeresz minden helyi szokást. Itt kicsit

másképp mennek a dolgok, mint nálatok, Európában.

– Hát sajnálom. Pedig mehettünk volna például Erdélybe. Rég jártam otthon.

– Erdélybe? Te megőrültél? A népsűrűség az itteninél is alacsonyabb ebben a században. Soha nem jön össze a havi kvóta! És különben is, az Drake területe.

– Igen? És? Drake jó fej. Amikor legutóbb találkoztunk, épp udvarolt valakinek.

– Te tényleg rég jártál otthon. Az asszony már rég meghalt. Azt pletykálták a dohányzóban a minap, hogy azóta Drake teljesen megőrült.

– Hát sosem volt normális.

– Oké, de most mindenkit karóba húz. Totál megroggyant. Olyan a várudvara, mint egy bizarr lepkegyűjtemény. Csak emberekből. Meg embernek látszókból. Mindegy neki, hogy jó vagy rossz, hogy ember vagy nem ember. Nem hiszem, hogy egy karót akarsz a seggedbe!

– Mitől jobb egy tucat vasvilla, Wendy? Meg egy újabb máglyahalál?

– Nem fogunk meghalni. És nem mondtam, hogy jobb. Csak kevésbé... megalázó. Nem mellesleg a Főnök megtiltotta, hogy bárki beleártsa magát Drake ügyeibe. Vagy hogy betegye a lábát a területére. Arrafelé ő intézi a Főnök dolgait, és olyan kvótát hoz már vagy két évszázada, hogy démon legyen a talpán, akinek sikerül utolérnie. Vagy túlélnie.

– De ha válogatás nélkül küldi a pokolba a lelkeket, akkor hogy lehet olyan jó a kvótája? Az eleve romlottak nem nyomnak annyit.

– A szukkubuszok a keze alá dolgoznak.

– Úgy könnyű. Persze Drake mindig is okos volt. De hogy így ömlesztve küldi őket, és hogy a Főnök ebbe belement... Teljesen érthetetlen. Gondolod, hogy fél? Tudod. Tőle.

– Ezt eszedbe ne jusson még egyszer hangosan kimondani, Strig! Tiszta szerencse, hogy ordítóznak körülöttünk. Sose tudhatod. Itt még a mokusodúnak is füle van. Egyébként én sem értem. Hallottam, hogy arról pletykáltak múltkor a dohányzóban...

– Dohányoznom kéne. Mikor múltkor?

– 1541-ben.

– Áááá, igen, emlékszem. A Pizarro-ügy. Még mindig érzem a szagát az orromban. Pedig a salemiek eléggé igyekeznek, hogy elnyomják. Egyre jobban füstöl ez a máglya.

– Nem csapongsz te egy kicsit, Strig?

– Csodálsz? Már vagy húsz perce idekötöztek minket, de igazi lángok még sehol. Oké, a bokám már több mint piros, de tudod, hogy utálok várni. És az a bugris paraszt már vagy hetedszer szúrja a seggembe a vasvilláját. Csak az vigasztal, hogy már akkor a miénk lett a lelke, amikor a nem rendeltetészerű szerszámhasználatot fontolgatni kezdte.

– Befejezhetem végre ezt az átkozott sztorit? Komolyan a sírba viszel!

– Azon már mindketten túlvagyunk.

– Strig!

– Oké, oké, oké. Mondd!

– Szóval azt hallottam, hogy a nyakunkon a klímaválság. Pizarro óta a Főnök iszonyúan környezettudatos lett. Külön gyűjti az elkárhozott emberi lelkeket, külön a besorozhatókét és külön a démonokét.

– Nincs is lelkük.

– Ebben a kérdésben nem értünk egyet.

– Eretnek.

– Komolyan teológiai vitát akarsz folytatni a létezés korpusztól elvonatkoztatott absztrakt fogalmáról? Pont most? Pont itt?

– Igazad van. Hagyjuk. Az viszont biztos, hogy az a búz azóta is ott lengedez a hetediken. Nem is jártam arra már évek óta. Pizarro legalább besorozható volt?

– Be. Emlékszel Mystic Fortra?

– A pekotok lemészárlása? Az ő műve volt?

– Úgy van. És egyedül dolgozik! Most képzel!

– Képzelem. Ja, várj. Nem. Hihetetlen, hogy egy ilyen gyüttment bábjúnár, ez a fattyú újfíu szinte rögtön privát melót kap, mi meg, akik századok...

– Ezredek.

– Akik ezredek óta gályázunk, még mindig a kvótára hajtunk.

– Hiába, az ösztönös tehetség...

– Ösztönös? Na, ne röhögtesd! Mindjárt hányok.

– Van, amit nem lehet tanulni. Csak gondold bele. Te eladtad a Főnöknek a lelked, Striga. Én meg az éhségtől hajtva olyan bűnt követtem el, ami alól nincs feloldozás. Míg világ a világ, a kvótát fogjuk hajtani. De Pizarro! Az a pasi zsigerből gonosz. Egy igazi megszállott. Egy istencsapása, ha szabad illet mondani. És az volt már életében is. Pont, mint Drake. És ez a lényeg. Az olyanoknak, mint ők, a Főnök elnézi az ömlesztést. És mivel Drake nem válogat, na, meg a szexmunkások is neki dolgoznak, a statisztikai átlaga sokkal jobb, mint bármelyikünké.

– Gondolod, ha mi is elkezdenénk ömlesztve szállítani...

– Nem. Felejtsd el.

Óh, ha színes volnék...

– De most miért? Tök jó buli lenne. Annyira strapás ez a szortírozás.

– Mondom, felejtst el.

– De miért?

– Mert ha rajtakapnak, márpedig a mérlegeléskor rögtön kibukik, hogy a mennyiséghez képest túl sok a helysúlyú, akkor cseszhetjük a szabikérelmünket, Strig, azért! És nekem semmi kedvem a remediációs részlegen tölteni a következő párszáz évet. Egy dolog szállítani és szortírozni, és egy másik kitakarítani utánuk a bugyrokot. Nem most beszéltél arról, hogy amit Pizzaro hagyott maga után, még mindig bűzlik?

– Broáf... de...

– És a szakmai becsületünk szempontjából sem lenne jó döntés. Abban semmi kunszt nincs, ha az eleve rosszra hajlamosakat szállítjuk. Tudod, hogy feleannyit sem érnek. Annyi súlyuk sincs, mint egy...

– ...egy marék katicabogárnak. Tudom.

– És amióta bevezették az új normaórárt, sokkal nehezebb hozni a kvótát. Már nincs sok hátra, és végre elme-hetek szabira.

– Mikor voltál utoljára?

– 1590-ben, a Roanoke után.

– Ó, pajti, az gyönyörű meló volt. Máig emlegetik. Etalon lettél.

– És te? Mikor voltál utoljára szabin?

– Emlékszel arra a magyar királyra, aki törvénybe foglalta, hogy márpedig strigák nincsenek?

– Ja. Valami Charles.

– Nem Károly. Kálmán.

– Akkor Kálmán. Hülye európai nevek. Mi van vele?

– Hát azelőtt.

– Ó, te szegény. Hát ezért emigráltál Amerikába?

– Dehogy! Akkor még azt sem tudtuk, hogy létezik Amerika. Vagy hogy bármi is van az óceánon túl. Pár évszázadig még elvoltam odahaza, meg vándoroltam erre-arra, de az emberek már nem hittek bennem. Teljesen mindegy, hányfelé szaggattam őket, a maleficáknak számolták el őket. És nemcsak itt. Odalent is.

– Nem mondd komolyan! Mi történt?

– Volt a sztyeppén pár boszi, meg dobok, egy óriási nyoszolya egy jurtában...

– Az mi?

– A jurta?

– Ja.

– Az olyan, mint itt a tipi. Csak kerek. És sokkal, sokkal nagyobb. Na, de vissza a jurtába... a nyoszolyához meg Sookie-hoz...

– Sookie-hoz?

– Igen.

– Akkor már mindent értek.

– Másnapra egyszerűen lenyúlták a pontjaimat.

– Azt meg hogy?

– Volt az a kínai falas buli a mongolokkal, tudod. Azt hiszem, túl sok kumiszt ittam. Dzsingisz egy igazi partiállat. Aztán jött a jurta, meg Sookie és a boszik, és mire felébredtem, ott volt a kézjegyem egy szerződésen, miszerint a pontjaim hetven százalékát átadtam a maleficáknak. Így aztán bő háromszáz év lemaradásban vagyok. Minimum.

– Ó, te szegény.

– Te csak ne sajnálj.

– Bocs, nem akartalak megsajnálni. Tudod, hogy nem vagyok olyan... empatikus fajta. Mikor jöttél át az óceánon?

– Kálmán után sokáig csak vándoroltam. Meg is csömörlöttem, azt hi-

szem. Már jó ideje nem vadásztam, csak ücsörögtem egy barlangban. Aztán azt hallottam valami remeté- től, hogy azt rebesgetik, a Föld kerek. Képzelheted! Először nem hittem el, de végül hajtott valami... kíváncsiság, azt hiszem. És elindultam. Cortés-zel hajóztam át. Aztán kikötöttünk San Juan de Ulloán.

– Az te voltál?

– Hát az a hapsi még nekem is mere- dek volt, de komolyan. Tudod, Wendy, azt hiszem, túl régóta járok már fenn.

– Nem akkora baj az. Itt legalább még minden normális. Az emberi haj- lamokban meg lehet bízni. Az egy do- log, hogy a Pokol egy tér-idő zárvány és onnan oda járunk, ahova akarunk...

– Bár úgy lenne!

– Oké. Ahova küldenek. De annyi technológiát harácsolat már össze a Főnök! A túl sok modernizálás odalent megfeküdné a gyomromat. Nem biz- tos, hogy huzamos ideig kibírnám. Régen minden jobb volt.

– Pedig olyan jó lett volna kicsit ha- zaruccanni. A Kárpátok ilyenkor gyö- nyörű. Havasalföld! A Transzfogaras! A Hargita! Meg se kottyannak neki az évszázadok!

– Tudom, Strig, tudom. Tényleg.

– Azt hiszem, honvágyam van, Wendy.

– Hidd el, Strig, nem akarsz mos- tanság arrafelé járni. Amilyen kedvé- ben van Drake, nem kímélne téged sem, bármilyen jó haverok is voltatok a múltban. Sosem volt teljesen százas, de amióta az asszony meghalt, teljesen kivetkőzött magából.

– Könnyű neked, Wendy, te itthon vagy.

– Itthon? Ezek a barbárok tönkretették az otthonomat! Tökre nyugodtan vadász-

gattam, az algonkinok békibe' hagytak, az odzsibvék meg olyan szép szertartáso- kat rendeztek nekem. Emlékszem, hogy táncoltak is a tűz körül. Csupa szörme és toll, meg valami csörgőkígyós botot rázott az öreg, és ahogy kántált... Wakan Tanka Toka he ya che waki yelo e ye ye. Jaj, de nagyon szép volt.

– Oda ne rohanjak, Wakan Tanka. Na, nehogy elbőgd itt magad nekem, heeehooo! A ceremónia nem neked szólt, hanem ellened. Nehogy bárme- lyikük is megszegje a kannibál-tabut.

– Részletkérdés. A lényeg, hogy tiszteltek. Ti, európaiak tettetek tönk- re mindent.

– És a hajtóvadászatok?

– Az csak egy kis fogócska volt a kri sámánokkal. Mindent olyan komolyan veszel, Strig.

– Tudod, Wendy, mifelénk nem szo- kás fogócskának venni a hajtóvadász- tokat. Ti, amerikaiak annyira...

– Annyira mi?

– Beképzelték vagytok.

– Ti európaiak meg konzervatívok. Főleg ott a Kárpátokban.

– Nem konzervatívok vagyunk. Csak hagyományörzők.

– Na, szép.

– Nézd meg ezeket a barbárokat! Mindegyiknek vérben forog a szeme és fröcsög a nyáluk a nagy átkozódásban! Ide vezet a nagy amerikai szabadság.

– Látom, Strig, látom! De tévedsz. Ezek itt európaiak. Esetleg második vagy harmadik generációsok. Az én népemből viszont, akik ezen a helyen élnek ezredek óta, senkit nem látsz itt. Ezért fog még eltartani egy darabig, mire rendesen meggyullad a máglya.

– Telepes leszarmazottak, könnyör- göm! Tuti, hogy tudnak tüzet rakni.

– Vizes a fa, szer...

– Ha most azt mondod, hogy szerencsére, a Főnök véérére esküszöm, Wendy, megharaplak!

– Szerintem ezek egy tisztességes máglyát sem tudnak megrakni. Ha az én népem rakta volna a tüzet, már ropogásra sültünk volna!

– Most komolyan erre vagy büszke?

– Csak azt mondtam, hogy az én népem...

– Wendy, a te néped már régen felkoncolt volna. Mindkettőnket. Téged azért, ami vagy, engem meg azért, mert nem tudják, mi vagyok.

– Talán.

– Biztos. Mindegy, kinek van igaza. Arról volt szó, hogy picit morgunk, meg acsargunk, hogy jól megijedjenek. Máglyára kerülünk, aztán jön Dybbuk és elkezd susogni a fülükbe, és jól egymásnak esnek. Mi meg szépen kiszabadítjuk magunkat, te kibebelez pár embert, én meg szívok egy kis vért itt-ott, aztán elballagunk. A többit rájuk hagyjuk.

– Azt hittem, te is belezel majd.

– Viccelsz? Azt már rég nem csinálom. Tegnap csak kicsit alaposabban bevacsoráztam. A munka az más. Drake módszerei a karóbahúzás trend előtt sokkal kifinomultabbak voltak. Akkor tanultam tőle egyet s mást.

– A vérszívást például?

– Ezért vettem vörös inget. Hugo Boss. Már mint az ing. A gond viszont az, hogy amióta itt csacsogunk, ezt a csomót még épp csak meglazítottam. Tutira van valami mágikus képességük.

– Nincs nekik.

– De ha mondom.

– Nem hiszem, nem látok ismerős arcot.

– Sajnos én sem. És Dybbuk már megint késik. Szerintem élvezi, hogy mindig szarban hagy!

– Csak biztosra megy. Addig legalább van egy kis időnk beszélgetni.

– Lassan fél órája beszélgetünk.

– Sietsz valahova?

– Tényleg eléggé le vagyok maradva a havi kvótával. Gondoltam, ha gyorsan végzünk Salemben, még lesz időnk megkavarni kicsit az állóvizet Bostonban is.

– Nyugodj már le. Nem hajt a tatár.

– Az igazából mongol volt. De ne is emlegesd!

– Oké, oké. Akkor csak... nyugodj meg. Nézz körül. Itt ez a sok ideges ember. Nézd azt ott például. Úgy eltorzult az arca, mintha őt szállta volna meg valami démon. Pedig csak retteg. Teljesen kivetkőzött magából. Vigyázz! Mindjárt szűrni... Fog.

– Nyolc. Ez ma már a nyolcadik szűrés! Teljesen tönkrevágják az outfitemet, Wendy! Komolyan mondom, ha Dybbuk nem ér ide hamarosan, ahogy kiszabadulok, mindegyiknek elharapom a torkát.

– Ne légy komolytalan, Strig. Akkor cseszhetjük a kvótát! Nyugi! Senki sem állította, hogy könnyű dolgunk lesz. És kellenek szemtanúk is, akik majd elmondják, hogy mi történt itt. Csak addig kell állnunk a sarat...

– A tüzet, Wendy. A lángokat!

– ...amíg az emberségük utolsó morzsáját is elveszítik. Lazíts! Szívd be ezt a finom füstöt. Úgy, lassan. Számolj háromig. Ez az. Bent tart, úgy, aztán egy... két... háromra meg fújd ki. Úgy. Ügyes. Jól van, tesó! Élvezzük a meleget. Már-már otthonos, nem?

– Végül is ja. Igazad van. Tisztára, mint a wellness részlegen. Bár ott azért nincs ilyen bűdös.

– Csak az emberek égneek.

Amikor a halak is repülnek!

– Odalent még sincs ilyen penetráns szag, Wendy!

– Mert csúcsra jár a légkondi, és persze a legjobb diffúzorokat használjuk, ami a piacon elérhető. Bársonyos jázmin. Harmatos ibolya. A prospektus szerint bármely világban, bármely időben a legjobb márkák! Szinte mint az igazi. Mintha egy virágoskertben járnánk. De most ne is gondold rá. Mindig csak a meló meg a hajtás. Lazíts egy kicsit.

– Fárasztó, az biztos. Fel sem tudom idézni az imaginációs gyakorlatokat!

– Nyugi, segíték! Nézd azt az öreg-asszonyt ott balra.

– Nem látom!

– A másik balra! Látod, hogy milyen szép, tiszta az aurája? Oké, most füstös egy kicsit, de az igazi füst, nem éteri. Látod, milyen szép, halványkék, arany pettyekkel?!

– Tényleg!

– Ilyen egy csodálatos, ártatlan ember lelkének a fénye. Ez az asszony utoljára akkor vétkezett, amikor gyerekkorában elette azt az egy almát a három testvére elől. Hisz csak egy éhező gyermek volt! Ennyitől még a Szikla is simán átengedi az Aranykapun.

– De a salemiek mégis elhiszik, hogy boszorkány! És rettegnek tőle.

– És emiatt elfelejtik, hogy emberek. És most nézd azt a másikat ott lent? Látod, hogy tűnik el belőle a ragyogás?

– Ilyen, amikor épp elkárhozik?

– Pontosan.

– Érdekes, ezt még sosem figyeltem meg.

– Mert mindig rohansz, Strig. Erről a melóról is majdnem elkéstél.

– Nem tehetek róla. Keresztbe szenvedtek. A HR-részlegnek dolgoztam Louisianában.

– Az utolsó pillanatban estél be.

– Csak még gyorsan megvacsoráztam melő előtt. Talán ezzel is bajod van? Mondtam, hogy már nem belezek melő közben. Csak szívok. Azzal meg nem lehet igazán jóllakni.

– Csak annyi, hogyha időben érkezel, akkor át tudod olvasni, hogy miről is szól ez a küldetés és most nem nyavalyognál a ruhád és a cipőd miatt! Felkészültél volna. És nem nekem kéne elmagyarázni, hogy mi is történt itt az elmúlt évben.

– Jól van, sajnálom. Igazad van.

– És elfelejtetted élvezni a munkát.

– A kvóta...

– A fenébe is, a kvóta csak statisztika! Van szépsége is ennek a melónak, csak le kell lassítani kicsit, hogy észrevedd. Most nézd azt a kócosat, ott szembe, a másik máglyán!

– Amelyiknek fekete a haja?

– Tegnap ilyenkor még vörös volt.

– Ja, tényleg. Mi van vele?

– Na, ő a John Proctor. Titubah kifejezetten óvott tőle.

– Titubah?

– Az emberalakjának itt ez neve. Egyébként Ogo. Tudod!

– Neeem....?

– A Káoszisten Maliban.

– Még csak nem is rémlik.

– Mert amikor legutóbb nála volt a csapatépítő tréning, teljesen kiütötte magad mimózakoktéllal.

– Ó, a mimóza! Tudtad, hogy kiváló öregedésgátló és hidratáló?

– Strig! Könnyörgöm!

– Hát tehetek én róla, hogy állandóan elvonod a figyelmem?

– Ott tartottam a sztoriban, hogy Proctornak olyan szilárd volt a hite, hogy még Ogo se bírt vele. Aztán ráküldték Sookie-t.

– Gondolom, megdolgozta rendesen.
– Hát képzeld, hogy nem. A pasi meg se rezzent. Pedig aztán tudod, mire képes Sookie, ha úgy igazán belendül a kísértésbe.

– Nem kell emlékeztetned rá. Ha nincs Sookie, én sem lennék itt.

– Ahogy én sem.

– És a pontjaim hetven százaléka sem veszett volna oda.

– Ezek a szukkubuszok...

– Igen...

– Mindenesetre mivel sem Ogo, se Sookie nem bírt velem, beszervezték Dybbukot is. Belebújt abba a kislányba, tudod...

– A Parris lányba?

– Igen, abba.

– És sikerült neki?

– Nem.

– Micsoda? Olyan szélesre fogják tární Proctor előtt az Aranykaput, amelyet Giordano óta nem látott a menny! Mi történt?

– A lány megfenyegette a férfit, hogy bevádolja paráználkodásért...

– Az ördöggel?

– Is. De az a férfi, ott, igazi egyéniség. Egy szilárd jellem. Akkor sem adta a lelkét. És most itt vagyunk, Strig. Mire végzünk Salemben, annyi lélek kárhozik el, hogy nem lesz gondunk a havi kvótával. Simán lenyomjuk Wolfie-ékat.

– Persze hogy lenyomjuk. Wolfie-nak annyi esze sincs, mint egy marék katic...

– Ki ne mond!

– ...lepkefingnak.

– Nem tudom, egyáltalán hogy járhat még küldetésre.

– Nekem mondd? Két szezont toltam le vele. Egyet a Harz-hegységben, egyet meg Walesben.

– Edward király?

– Az angol király. Igen.

– Jó fogás volt, tényleg. Meglásd, egyszer még megverselik.

– Talán. Szerintem dühkezelési problémái vannak.

– Edwardnak?

– Wolfie-nak! Annyi önuralma sincsen, mint egy marék... Ne nézz már így!

– Hallottam, hogy hamarabb zabálja fel a potenciális jelölteket, mint hogy azok egyáltalán egy botorka lépést tehetnének a romlás útja felé. Ruby egyáltalán nem volt rá jó hatással.

– Hát nem. Teljesen összezavarta a fejét.

– Höhö, inkább a gyomrát!

– Munkahelyi baleset, leírható vesztesség. Viszont a szukkubuszok a fekete-erdei fiaskó óta nem hajlandók Wolfie-val dolgozni. Még te is esélyesebb vagy náluk, Wendy.

– Koncentrálj már, Strig, az istenért!

– Ne káromkodj!

– Gondolj a küldetésre. Hogy állsz a kötéllel?

– A küldetésre?! Az előbb még azzal csesztettél, hogy lazítsak!

– Az akkor volt. Néha felpörögnek a dolgok. Mint most is.

– Basszus, Wendy, ezek élve égetnek el, és nincs az a tisztító még a Pokolban sem, ami rendbe tudná szedni az öltönyöm ezek után.

– Élve?! Strig, ugye, csak viccelsz velem? Olyan messze vagyunk az élő fogalmától, mint a Főnök az üdvözléstől! És pont leszárom az öltönyöd! Értem, hogy a poszttraumas stressz beszél belőled, de kapd már össze magad, ember!

– Te most sértegetsz engem?

– Jól van már, tudod, hogy gondoltam!

– Egyébként köszönöm kérdésed, szarul. Szarul állok a kötéllel. Mondom, hogy meg van bővölve. És köztünk szólva, én nem erre szerződtem!

– Nincs megbővölve, és de! Egészen pontosan erre szerződte!

– Akkor biztos be lehettem rúgva.

– Mikor nem?

– Nyaljál sünt, Wendy! Egyáltalán nem emlékszem arra a pontra, hogy hagyjuk magunkat máglyán elégetni. Csak arra, hogy hagyjuk magunkat megkötni és picit melegünk lesz!

– Ne nevetess, Strig. Otthon a képzőben is komolyabb az apparátus. Ez éppen hogy csak langyos egy kicsit.

– Egyébként is rohadt nagy a füst. Mindjárt elhányom magam. Asszem, a vacsorám is vissza akar jönni.

– Nem biztos, hogy jó ötlet lenne pont most kidobni a taccsot.

– Szerinted most kihányni a vénembert rosszabb, mint megvárni, amíg valamelyik felbőszült falusi kivágja a hasamból?

– Nem fognak koncolni, nyugi. Ezek csak égetnek. Meg vízbe fojtanak, esetleg kövekkel agyonzúztatnak.

– Hát kösz. Szép kilátások.

– Agyonstresseled magad! Ez már a menedzserbetegség! Mert mindig csak rohansz egyik melóból a másikba!

– Le vagyok maradva...

– Háromszáz évnyi kvótával. Tudom. De tényleg rád férne már egy kis szabi. Hús pálmafák, homokos tengerpart, verőfényes napsütés...

– Árnyékban negyven fok. Kösz, de kösz nem. Én inkább egy faházikóról álmodom. Egy szép, havas hegycsúcs lábánál, egy tóparton. Hús szellő, kék hullámokon megtörő, szikrázó napfény. Meg a Tejút ezüst ösvénye az éj-

szakai égen! Csak pecázgatnék, néha elkapnék egy-egy nyulat...

– És a helyiek abba a tóba szecs-káz-nák bele a kibelezett hulladékot haleledelnek. És onnan már a Főnök se tud visszahozni. A Striga-puzzle nem az erőssége.

– Az sem rosszabb, mint itt állni és várni, hogy végre megérkezzen az az átokfajzat Dybbuk. Mondtam én, hogy nem lehet benne megbízni. Csak egy kvótadémon.

– Ne legyél rasszista. És mi is azok vagyunk. Kvótadémonok.

– Nem vagyok rasszista. Ez nem faji kérdés. Senkiben sem bízom.

– Na, ez szép. Három szezont csináltunk végig, és kiderül, hogy nem is bízol bennem.

– Jaj, ne légy már ilyen nebáncsvirág, Wendy.

– Nehogy azt hidd, hogy egy kicsit is számít nekem a véleményed!

– Na, kezdődik!

– Te most szándékosan hergelsz engem, Strig?

– Mondom, kezdődik. Nézz már oda.

– Hova?

– Balra.

– Nem látok semmit.

– A másik balra. Megjött Dybbuk. Látod, amerre halad, tisztára üveges lett az emberek tekintete.

– Aham, már susog a fülükbe. Mindjárt elkezdenek rángatózni meg hörögni.

– És hol van Ogo? Vagy Titubah, vagy hogy is hívják.

– Ja, ő ott van a másik oldaladon. A „kislány” őt is bevádolta.

– Upsz?

– Upsz. Dybukban tényleg nem lehet megbízni!

– Hogy állsz a kötéllel?
 – Csak egy rántás, és szabad vagyok.
 – Ok. Én is.
 – És csak most mondod?
 – Mikor mondtam volna? Be nem állt a szád!
 – Ezt pont te mondod?
 – Ne vicsorogj itt nekem, mert ki-tépem az összes szemfogad, Wendy. Készen állsz?
 – Persze.
 – Ogóval mi lesz?
 – Semmi.
 – Itt hagyjuk?
 – Itt.
 – Miért?
 – Mert egy világpusztító szarházi. De mielőtt elkezdjük...
 – Mi az?
 – Tartozom egy vallomással, Strig.
 – Igen? És? Bővebben?
 – Az előbb hazudtam.
 – Nahát, micsoda meglepetés! Mondtam már, hogy nem bízok senkiben?
 – Úgy értem, hogy... Uh... Szóval... vegetáriánus vagyok.
 – Hogy mi vagy?
 – Nem eszem húst.
 – Tudom, mit jelent a vegetáriánus, Wendy, én is tartok néha léböjtkúrát.
 – A vérszívást nem nevezném annak, Strig.
 – Ez dietetikai szőrszálhasogatás. És mióta?
 – Mióta mi?
 – Mióta nem eszel húst?
 – Roanoke óta. 117 telepest szállítottam egyetlen este alatt.
 – Na, jó, de nem mindet te etted meg. Nem az volt a küldetés.
 – Persze hogy nem. Egymást falták fel. Csak a látvány... szóval azóta nem

igazán tudok húsra még csak nézni sem.

– Na, szépen vagyunk. Már tudom, miért olyan szép az arcbőröd. Igaz, kicsit vastag meg sárga. Ügyelned kéne a B12-vitamin bevitelre. Egyébként miért csak most mondod?

– Mikor mondtam volna?

– Hát neked is annyi eszed van, mint egy marék...

– Ki ne mondd!

– ...katicabogárnak.

– Strig, én egyszer tényleg miszlikbe szaggatlak.

– Ahhoz korábban kéne felkelned, wendigo. Mehet a banzai?

– A micsoda?

– Banzai.

– Az mi?

– Egy japán kifejezés.

– Mikor voltál te Japánban?

– Tudod, mit, elvégezzük a melót, jóvá íratjuk a kvótát, aztán útban Boston felé elmesélem. Úgy innék egy jó bostonit.

– Én meg egy teát.

Strig megfeszítette a csuklóját és a kötél szétpattant. Miközben az egymást koncoló salemiek közé vetette magát, átfutott az agyán, hogy Boston után át kéne ruccanni Kanadába. A gyarmati háborúk jót tesznek majd a kvótának. Az a sok fényeskék, arany-pettyes lélek... vagy aura... vagy micsoda. Mindegy. A filozófia megvár. A HR-nek tett louisianai szívesség után egészen biztosan elnéznek majd neki egy kis önállóságot, privát melót. A hegyi kunyhó és a tó is várhat még egy kicsit.

Hiszen le van maradva háromszáz évvel.

Figyelmes hal